

k debelcu, niso se napele, da bi iskale živeža v solnčni zemlji. In kmet je prišel, videl prazno njivo, pa je rekel: »Pozeblo mi je žito. Kaj bomo jedli? Bog pomagaj!«

Tudi z drugimi sadovi ni bilo bolje. Niti trobentice niso več trobile pravi pomladi, ne zvonili zvončki. Sv. Jurij je prijezdil na iskrem konju in v zelenem plašču, toda plašč je imel grde rjave lise. Ljudje so trepetali.

To je zvedel v svoje neznano skrivišče celo beli sneg. Morda mu je razodel to žalostno novico bratec mraz, ki se je sicer povrnil v svoje zimsko bivališče, pa se je skrivaj ponoči še rad vračal v nižave delat škodo po prebujeni prirodi. Njegovo početje bi bil rad preprečil občutljivi, dobrosrčni sneg, prijatelj otrok. Poizkušal se je večkrat približati njih domovom, da bi poravnal škodo, ki jo je povzročila njegova zimska zamuda, toda solnčni žarki, mogočni in vroči, so ga vselej pregnali. Tisto leto so ljudje mleli hrastvo skorjo med žitne luskine, da so iz te mešanice pekle matere otrokom kruha. Ljudje so umirali gladu, živina je tulila pri jaslih in na paši, kjer se ji je nevarno bližala divja zverina. Bili so žalostni in ubožni časi, kakršnih nas očuvarj dobri Bog.

Tako je bilo tisto leto, ko je bil Božič brez snega. Zato pa, otročiči, le veselite se dobrega znanca, ki nas obiskuje! Veselite se! —

»Ali letos ni še zamudil snežec?« so vprašali otroci v skrbih za ljubi kruhek.

»Mislim, da ne!« je rekla mati. Oddahnili so se, potem se pa dvignili vsi brez povelja in se podili v sneg — pozdravit dobrega znanca!

Junakova pesem.

<i>Čujte, mati, glas kraguljčkov,</i>	<i>Oče sabljo prinesó mi</i>
<i>šumen smeh,</i>	<i>puško in</i>
<i>oče vračajo se k domu</i>	<i>še svetinjo svetlozlato</i>
<i>na saneh. . .</i>	<i>za spomin.</i>

*A potem, ko vrnejo se
spet na boj,
mene — mladega junaka —
vzamejo s seboj..*

Davorinov.

